

Den goda smaken

Det var en gång en gul-brun ångande hög med människoskit, cirka en och sjuttio lång. Högen gjorde inte så mycket väsen av sig, bara pös, stank och luktade avföring, och alla som gick förbi rynkade näsan och mådde illa. Men så kom någon förbi och drog ett sträck med fingret i skiten så att han stod där med ett brett leende, och genast blev många kvinnor förälskade i honom.

De närmade sig sakta, stack in ett finger och smakade. De pussade sina munnar bruna på den leende trevliga högen med skit. De körde ner hela ansikten i honom, åt av både den lösa och den fasta konsistensen, de bet i något vitt segt, de kände små hårda svarta bitar knastra och fastna mellan tänderna, det smakade beskt och salt, det rann avföring nerför deras mungipor. De blev våta mellan benen och gned sina kön över honom, de smetade in läpparna och bröstvårtorna med skiten. Det var en kamp om och en orgie i den glädjespridande högen med skit, den kunde inte få nog av honom, de åt med båda händerna, och allt för att han log så vackert och charmerande.

Några av det renliga slaget äcklades förstås av scenen, och med händerna kletiga och ansiktena insmetade i skit vände sig de ätande kvinnorna med svarta små plirande ögon till dessa och väste hatiskt: ni är avundsjuka!

Av allt ätande och daltande började nu högen med skit utveckla ett självmedvetande: ”mitt värde ligger i att få kvinnor att vilja äta av min skit, mina fiender är de som rynkar näsan åt min närvaro”. Därefter började det inuti bajset jäsa ett gift, en sötsliskig gulaktig vätska växte i blåsor och sprack och rann ner över bajshögen, och kvinnorna slickade ivrigt i sig detta nya tecken på social intelligens.

Man polerade och satte kostym på avföringen, man ställde honom på en bräda med hjul och knöt ett snöre runt överdelen, och man släpade runt den bland väninnorna och visade stolt upp att: ikväll var just min tur att få äta av denna evigt leende och sociala människoskit.

På festerna fanns ofta andra högar med lort, och tycke uppstod dem emellan, och man talade och jämförde om hur och var damerna åt och blinkade menande och gillande om detta livets mening. Tillsammans utvecklade bajset något som kallades social självsäkerhet, vilket bestod i att lukta och smaka skit, med ett leende på läpparna. Och den sociala intelligens som grodde och växte och sprack ut över den första högen med skit, spred sig som böldpest och snart var allt bajs täckt i ett gulaktigt glänsande sötsliskigt var.

Till slut flöt så mycket skit i damernas tillvaro, och så mycket människobajs visade sig och yttrade sig, att alla som inte kastade sig med glädje över avföringen blev tvungna att spy och gå hem. Desto högre självmedvetande bajset utvecklade, desto mer det luktade och desto högre deras dova mummel tilltog, desto mer ovälkomna var alla som rynkade näsan åt deras närvaro, och en dag var alla som inte åt skit

portförbjudna och till slut försvann de helt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Talban Cenciro med Poeter.se id #6999 innehar upphovsrätten